

Krvavo perje

Ines Gabrić

I.

Bijaše to odavno, još dok se na ravnica nisu uzdigli ulančani vrhovi. I bilo je tamo jedno maleno skromno selo Pratum na livadi uz rijeku Prat. Kao što reko selo bijaše skromno. Zidovi bijaše načinjeni od hrasta, a na njima su ležali stari krovovi prekriveni već trulim crijepom. Ispred svake kuće nicala su ruže. Ruže su imale veliku važnost u Pratumu. Uzimajući u obzir da su svi bili podjednako siromašni nisu se mogli međusobno natjecati u tome, a ljudi se uvijek žele natjecati, pa su se odlučili natjecati u ružama. Zahvaljujući tome što u selu nikad nije sniježilo natjecateljsko raspoloženje trajalo je kroz sva godišnja doba. Isticala se u Pratumu jedna kuća. Ona ispred praga nije imala ruže, niti kakvo drugo cvijeće već sami korov. Samo jedan maleni dio te kuće bio je još uvijek pokriven trulim crijepom. Svatko bi pomislio da je odavno napuštena, no jedan je dječak Mile u toj kućici gubio dane. Mile je bio lijep i pristojan mladić crne kose i crnih očiju poput ugljena. Uvijek je nosio istu sivu košulju, stari par smeđih hlaća, crni prsluk i stare otrcane cipele koje su bile još prevelike za njega. Mile je uvijek sa sobom nosio očevu kapu. Ona bi ga zaštitila svaki put kada ga uhvati kiša. Mile je mrzio tu kapu iz dna duše, ali nije imao druge. Bio je siromašniji od bilo koga u Pratumu. Svirao je lutnju i tako zarađivao da prehrani sebe i svog jedinog preostalog člana obitelji, crno-bijelu staru mačku. Bilo je pitanje vremena kada će ga i ona napustiti.

Danas je bio uobičajen dan. Mile se probudio sa suncem. Čekao je da se ono još malo uzdigne, a potom krenuo obrađivati svoj skromni vrt. Uzgajao je što je više namirnica mogao kako bi uštedio novac. Zato se Mile uvijek jako trudio oko svog vrta. Dan je brzo prošao i sunce je u taj čas ponovno zašlo. Za crnookog dječaka večer je bila najvažniji dio dana. Obukao je svoj najljepši tamno crveni prsluk s crnom prugom i svezao leptir mašnu. Pripremio je lutnju i krenuo na put do gostionice, kako bi to Mile rekao, do kafića. Na tlo su se krenule spuštati istine kapljice vode. Stavio je na glavu očevu kapu i produžio korak. Mile je imao kratke

noge i poprilično loš kapacitet pluća, stoga se brzo umorio. Pušio je lulu i nije htio prestati, tvrdio je da je duhan jedini luksuz koji si on može priuštiti. Nakon mukotrpne šetnje stigao je do odredišta. Čim je kročio u "kafić" osjećao se kao kod kuće. Došao je malo ranije pa je to vrijeme odlučio provesti za šankom i zapalio lulu. Ubrzo su se pojavili ostali svirači. Zajedno su se dogovorili što će svirati i krenuli s nastupom. Nastup je bio dobar, ne odličan, ne užasan, samo dobar. Mile se nikad nije previše isticao na toj pomalo uzvišenoj pozornici, ali nije mu to smetalo. Volio je to lutnju više od svega na svijetu. U njoj je pronalazio mir. Poklonio mu ju je otac, a to je najvjerojatnije jedina dobra stvar koju je taj čovjek kamena srca ikad učinio. Cijeli život je pijano tukao malenog Milu. Majka bi se uvijek žrtvovala i stala pred tog pijanca da zaštiti svog sina. Otac bi se ujutro ispričavao, ali i maleni Mile i majka su znali da to čini samo zbog savjesti. Bio je pobožan čovjek i mislio je da će mu te isprike sačuvati mjesto pored boga. S vremenom su batine postajale sve jače, te se ubrzo otac više nije imao prilike ispričavati jer je jedne takve noći ubio Milinu majku. Otac je to zatajio kako bi izbjegao kaznu. Par mjeseci nakon nesretnog događaja pregazila su ga kola dok se vraćao kući pijan. Preminuo je par sati kasnije posljedicom nesreće, pred Milinim očima. U svojim zadnjim satima činio se kao potpuno drugi čovjek. Tada je sinu ostavio poklonio lutnju i kapu. Smrti oba roditelja jako su utjecali na Milu. Bio je još samo dijete, bilo mu je tek jedanaest godina. Nije znao što da radi dalje pa je nastavio skrivati majčinu smrt. Preživljavao je s preostalom hranom. Ubrzo je njegovu tajnu razotkrila susjeda i svi su bili zaprepašteni kad su saznali za sve nesreće koje su snašle Milu. Bio je prisiljen živjeti sa svojom tetom u selu nedaleko od Pratuma. Bila je ona vrlo ljubazna žena, štoviše bila je najljubaznija žena koju je Mile poznavao. Unatoč tome pobjegao je nazad svojoj kući, jer njegovo srce pripadalo je Pratumu. Od toga je prošlo oko šest ljeti. Mile je često razmišljao o svojoj prošlosti na putu kući iz gostionice. Tako su ga i danas u tren oka njegove kratke noge odvele nazad svom domu. Izbrojao je novčiće koje je noćas zaradio. Jedanaest novčića. "Nije loše, nije loše, majstore.", pomislio je Mile dok je sa sebe svlačio crveni prsluk. Brzo je zaspao, ipak je danas bio dug dan.

II.

Sunce se već odavno uzdiglo, a Mile je još uvijek spavao. Iznenada ga je pobudilo grebanje, a potom tup udarac. Iste sekunde skočio je iz postelje i jedva se dočekao na pete. U lijevom kutu sobice zatekao je svoju staru mačku. Oblizivala je šape, a kada je primijetila da ju Mile gleda podigla je pogled i sporim koracima se dovukla do njega. Zahvalio se mački što ga je probudila iako je znao da ga ne razumije. Mačke ne znaju ljudske jezike, a to nije ništa novo. Još uvijek ga je gledala svojim smaragdnom ubojitim očima. Tog trenutka je Mile je doživio prosvjetljenje jer je shvatio da mačka ima pametnija posla nego da njega budi. Sirota starica je gladovala. Zadovoljila se s malo suhog mesa i namočenog kruha. Nakon kratkog vremena provedenog s njom Mile se kao i jučer primio posla. Danas je namjeravao obraditi dio skromnog vrta u kojem je planirao posaditi tikve. Dao si je truda i sve završio još prije mraka. Slobodno vrijeme iskoristio je da osmisli još jednu pjesme. Da, Mile je čak pisao i pjesme. Bio je vrlo nadaren mladić raznih talenata koji većinom nisu bili iskorišteni. Imao je preciznu ruku. Susjedi su mu već savjetovali da se krene baviti rezbarenjem nadgrobnih spomenika. Bio je to poprilično popularan posao u to vrijeme, a bio je i dobro plaćen. Ta ideja mu se nije baš svidjela, bila mu je to zadnja opcija za posao. Nije volio groblja jer su ga podsjećala na majčinu smrt. Ubrzo je sunce zašlo i Mile se krenuo spremati za nastup. Zapalio je lulu i pošao na put do gostionice. Danas ga nije uhvatila kiša. Stigao je oko pola sata ranije te sjeo za šank kao i jučer. Bio je poprilično žedan. Imao je dovoljno novca za alkoholno piće, ali ga ipak nije kupio. Nije htio postati pijanac poput oca, stoga je naručio samo običnu besplatnu vodu. Osim toga, ovako je i štedio novac, a to u njegovoj situaciji nikako nije bila loša stvar. Prošlo je oko pola sata i svirači su se okupili. Uspeli su se na pozornicu i krenuli s nastupom. Danas im je izvrsno išlo. Gosti su čak i zaplesali. Za promjenu, i Mile je bio primijećen. Bacali su mu novčiće pod cipele. Na putu kući nije previše razmišljao kao inače. Samo je veselo fućkao. Ovaj put je prebrojao nevjerojatnih dvadeset novčića. "Opa majstore! Možda se i obogatiš ako ovako nastaviš!", radosno se

obratio sam sebi. Stara mačka ga je pogledala kao da je najveći čudak u Pratumu. Spremio je lutnju i pošao u krevet. Danas je naš Mile zaspao s nadom za bogatijim životom.

III.

Svanuo je novi dan. Nije bio ništa drugačiji od drugih. Već smo dobili sliku o Milinom svakodnevnom životu. Ujutro ga probudi ili stara mačka ili tračak sunčeve svjetlosti koji se bezvučno probije kroz šuplji krov njegove kućice. Tijekom dana, kao i uvijek, obrađuje svoj vrt, a tek navečer nastupa zanimljivi dio. Tako je brzo prošao dan i u tom trenu Mile se spremao na posao. Došao je u "kafić" tek par minuta prije nastupa, zbog čega je zaradio jezikovu juhu. Danas je nastup bio lako rečeno, katastrofalan. Mili nije dobro išlo, siroče teško radi pod stresom. Usred nastupa grupa je napravila kratku pauzu. "Mile saberi se, što ti je danas? Prvo kasniš, a sad i krivo sviraš.", "Da, Mile uozbilji se, koštati će nas ovo, a onda ne bude dobro.", uzbunjivali su se stariji članovi, a pjevač je samo mirno čekao da se svi dovedu u red. Publika je već postala nervozna pa su se vratili na malenu uzvišenu pozornicu. Pjevač, poznatiji pod imenom "Slavuj" sastavio je brzu ispriku. Bio je šarmantan momak i izvrstan govornik pa je publika brzo zaboravila na prethodni događaj. Ostatak večeri nastup se malo poboljšao, sve dok Mili nije pukla žica na ljutnji. Za Milu je to bila kap koja je prelila čašu. Hitro je pokupio stvari i pobjegao kroz stražnji ulaz kafića, gdje su konobarice inače pušile. Skrivale su se ondje jer je pušenje bilo neugledno za žene. Tako se i Mile sakrio, sjeo na mokro tlo i krenuo tiho jecati. Iako je bio ljut, očekivao je i pomalo se nadao da će netko od preostalih članova doći da ga utješi no to se nije dogodilo. Sabrao se i tihim koracima krenuo natrag kući. Bez obzira na to što ga danas nije uhvatila kiša, do kućnog praga dovukao se kao da je pokisao. Nakon dugog razmišljanja i kajanja u konačnici crnokosi dječak je zaspao.

IV.

Nakon svega što se zbilo Mile više nije odlazio na posao. Potrgao je žicu, a nije si mogao priuštiti drugu. Čak i da e imao dovoljno novca nije znao tko uopće prodaje žice za lutnju. Tako je puknućem lutnjine žice puklo i Milino srce. Njegovi dani sada su izgledali potpuno isto. Nahranio bi staru mačku i sebe, okopao dio vrta, a ostatak dana ležao ispod tužne, pognute vrbe žvačući travke, budući da je sada prisiljen štedjeti na duhanu. U međuvremenu se stara mačka u razboljela, vrijeme preostalo uz Milu krenulo joj se drastično smanjivati. Međutim Mile nije to primijetio jer je samo razmišljao kako će

popraviti slomljenu žicu. Njegov trud se isplatio i nakon čak pet dana došao je do rješenja svoje zagonetke. Dakle, Mile je, dok je sjedio pod vrbom, opazio šokantan detalj na krovu svoga doma. Opazio je na tom trulom krovu komadiće žica. Htio se udariti u glavu jer to nije još prije opazio, a imao je toliko slobodna vremena. U silnoj sreći Mile se bez ljestava popeo na krov i pomno skinuo jednu žicu s krova svog doma. Kroz par dana lutnja je opet bila kao nova, za čudo. Mile je jedva čekao vratiti se na posao. Čak je i mačka živnula, skoro kao da je opet postala mlada. Mile je to prepisao promjeni vremena i nastavio obrađivati vrt. Bit će to danas jedna uzbudljiva večer.

V.

Crnooki dječak cijeli dan bio je vrlo uzbuđen. Uvježbavao je i ponavljao pjesme koju su uobičajeno svirali u kafiću on i dečki. Sada kada je skromno popravio svoju ljutnju nakon dugog vremena osjećao se kao najsretniji čovjek na svijetu. Zadnji put je bio tako sretan kad mu je poginuo otac. Iako ta činjenica zvuči bezdušno i bezobrazno Mile je imao savršen razlog da bude sretan zbog te tragedije. Ubrzo je sunce zašlo. Mile je obukao svoj tamno crveni prsluk s crnom prugom za posebne prigode. Gotovo je dotrčao do gostionice. Tako je hitro otvorio vrata da mu je skoro ispalo njegovo drveno glazbalo. Učinio je par koraka, a zatim je ugledao prizor od kojeg mu se cijeli svijet srušio. Osjećao se kao da propada u zemlju punu tame i mržnje. Njegova nekadašnja grupa već je našla novog člana koji je svirao lutnju umjesto njega i, iako je to Mili bilo teško priznati, taj visoki stranac svirao je mnogo bolje i preciznije od njega. Bez obzira na to što je jadni Mile htio plakati ostao je pribran i čekao da završe sa sviranjem. Da ubije vrijeme, sjeo je za šank i zapalio lulu. Iako si je obećao da neće konzumirati alkohol činilo mu se kao da je to bilo jedino rješenje njegove mržnje. Naručio je liker od višanja po kojem je gostionica i dobila ime: "Cherry". Još jedan problem nastao je kada je mile shvatio da nema dovoljno novčića za svoje piće. Konobarica je krenula glasno vikati i psovati Milu, a on je samo pognuo glavu i izredao isprike jer je ipak znao da je žena upravu. U njihov razgovor, tojest svađu, ubacio se stariji tamnopusi čovjek sive brade i ćelave glave. "Molim te, Helena, ostavi dijete na miru.", imao je dubok, hrapav, ali i smiren glas. "Uostalom, zar si ti luda ili slijepa? Očito je da je mali maloljetan, pa kojeg vruga mu poslužuješ alkohol?! Uzmi si ovo i ostavi dečka na miru.", ljutito je na stol stavio par novčića. Mile se krenuo zahvaljivati ljubaznom čovjeku, ali on je bio suviše drag da primi zahvale. Cijelu večer su čavrljali. Mile je saznao da čovjek ima svoj vlastiti biznis. Bavio se rezbarenjem nadgrobnih spomenika. Sudbina opet ovdje povezuje taj posao i Milu. Kafić se krenuo zatvarati. Svirači su već odavno završili nastup, a Mile nije ni primijetio. Ti ga sada nije toliko brinulo. Spremio se i doteturio kući. Uz cvrkut ptica, Mile je

legao na krevet. Par mutnih zelenih očiju vrebao ga e s krova. Mačka se, iako nije znala ništa o događajima te noći, činila veoma loše volje. Bila je to poprilično pametna životinja.

VI.

Danas se Mile probudio kasno, sudeći po položaju sunca i cvrkutanju ptica koje je čuo prije nego ga je obuzeo san, bilo je iza podne. Staro mački nije bilo ni traga. Mile joj je pred kuću stavio malo suhog mesa, u slučaju da ogladni. Kao i uvijek, crnokosi mladić je krenuo obrađivati svoj maleni vrt. Tikve su već krenule nicati. Dok je čupao nepoželjne biljke, korov, oko kukuruza razmišljao je o tome što će reći sviračima. Odredio si je cilj da danas ne smije zaboraviti razgovarati s njima, kao što je zaboravio jučer. Završio je s uređenjem vrta ranije nego što je očekivao. Prije odlaska u gostionicu sjeo je pod vrbu i uživao u spokoju. Pridružila mu se stara zelenooka prijateljica. Njih dvoje su povezani na neki čudan način. Više nego samo vlasnik i ljubimac. Ta krznena životinja gledala je Milu kako odrasta. Vidjela je sve dobro i loše što je on preživio. Svjedočila je mukama koje je Mili zadavao otac, a i sama je bila žrtva njegovih dijela. Zlobnik bi joj svako jutro namjerno nagazio rep, što je ostavilo trajnu posljedicu i njezin rep je sada bio savijen na kraju. Mile je tu mačku smatrao osobom, a i članom obitelji. Dočekali su zajedno zalazak sunca, a iza njih su se mirisom krvarile divlje ruže.

Stigla je večer. Mile je obukao tamno crveni prsluk i uputio se ka kafiću no ovaj put bez lutnje. Putem ga je hvatao bijes koji je silno htio iskaliti na nekome. Stigao je u gostionicu i sjeo za šank. Naručio je skromnu vodu. Za šankom mu se pridružila dama izrazite ljepote. Imala je mlado lice, plave oči i dugu, sjajnu kosu. Započela je razgovor s Milom i zapravo su se vrlo lijepo slagali. Čak su bili i slični. Mile se izgubio u razgovoru. Točno kad se sjetio svog današnjeg određenog cilja, kafić se zatvorio. Bio je bijesan na sebe, a i pomalo na gospođu koja mu se sada više nije toliko dopadala. Bez pozdrava, s mrkim licem vratio se svom domu. Uz cvrkutanje ptica, kao i prošli dan, zaspao je i sanjao lijepe snove.

VII.

Probudio se rano s obzirom na to da je opet legao oko četiri ujutro. Stara mačka probudila ga je skokom na njegovo iscrpljeno tijelo u sred sna. Nije imao srca ljutiti se na nju, znao je da je gladna pa joj je dao opet suhog mesa. Danas mu je na pamet pala prilično luda ideja. Mile je htio posaditi ruže ispred svoje kućice. Obradio je i pripremio zemlju pored praga i uputio se prema "svojoj" vrbi gdje je nekidan uočio divlje ruže. Iskopao je maleni grm i ponio ga kući. Cvjetovi bili su žarke boje krvi. Nakon što je posadio biljku kuća mu se iz nekog razloga činila ljepša nego inače. Nije bio ni svjestan kako će se njegov mir koji je osjećao ubrzo narušiti...

Bila je to doista lijepa večer. Bilo je toplo, kao to je to uvijek u Pratumu. U daljini čulo se šuštanje rijeke. Mile je bio neobično svjestan neba nad glavom i tla pod petama. Danas je, šetajući se do gostionice, odlučio cijeniti to svoje lijepo rodno selo. Uvijek je mirisalo po prekrasnim ružama pred pragovima. Unatoč životinjama koje je većina stanovnika uzgajala smrad nije mogao nadmašiti ruže. Ruže su uvijek pobjeđivale u toj svakodnevnoj bitci. U trenu oka Mile se našao pred drvenim vratima dobro poznatog kafića Cherry. Otvarajući vrata Mile je imao loš predosjećaj. Unatoč tome, hrabro je zakoračio u prostoriju u kojoj je sve bilo kao i inače. Par ljudi sjedilo je za šankom. Grupica seljaka zabavljala se kartama, uvijek za istim stolom. Sudeći po izrazima lica, bili su agresivni igrači i ozbiljno su shvaćali karte. Na uzvišenoj pozornici Mile je ugledao svoje mete, a s njima i visokog stranca s ljutnjom čije je lice sada već doista prezirao, iako nije imao razumnog opravdanja za tu mržnju. Mile je skupljao hrabrost da razgovara s njima, ali nikad nije mogao naći pravi trenutak da im priđe. Sreća je ipak izgleda bila na njegovoj strani večeras i Slavuj mu je prišao. Pozdravili su se. "Čuj Mile, dečki su se složili da popričam s tobom. Doista nam je žao što smo stvarali pritisak nad tobom i želimo da opet sviraš s nama. Naravno, samo ako je to u redu s tobom. Nema ovdje nikakve prisile.", govorio je Slavuj, pomalo bezdušno. Sklopili su dogovor. Još

danas oni će svirati s "visokim", a već sutra Mile će ga zamijeniti i sve će biti kao prije. Nije li to sjajno? Sav sretan, naš Mile otišao je kući i ubrzo zaspao.

VIII.

Mile je ustao u ranu zoru. Sunce se tek budilo. Nakon dugog vremena, crnokosi dječak uputio se na majčin grob. Ponio je i jednu ružu. Zatekao je poprilično tužan prizor. Njezin grob izgledao je pusto i staro. Nije imao niti jedan cvijet na sebi. Čak ni Mile nije ostao ravnodušan i bio je pomalo ljut na sebe što je nije održavao njeno počivalište. Iako to nije pokazivao, Mile je jako volio svoju majku. Kada su ga sunčeve zrake krenule peći znao je da je vrijeme da pođe svome domu. Mačka ga je čekala na pragu pored svježe posađenih, mirisnih, crvenih ruži. Žarile su ljepotom. Danas se Mile odlučio nagraditi budući da je jučer ostvario veliko postignuće. Zajedno sa zelenookom prijateljicom uputio se k "svojoj" vrbi. Ponio je i lutnju. Cijeli dan su proveli skupa. Mačka je odmarala na suncu dok je Mile nježnim dodirima poput leptira stvarao glazbu u vrbinoj hladovini. Stara mačka izgledala je ljepše nego ikad prije. Oči su joj bile smaragdne i kristalno jasne. Nalikovale su prekrasnim francuskim zrcalima. Dlaka joj je sijala kao da je načinjena od pozlaćene svile. To biće zaista je bilo posebno. Sunce je krenulo zalaziti pa su se putili kući. Mile se krenuo spremati, a mačka je iznenada postala prilično nervozna. "Hajde stara, smiri se, vratit ću se s novčićima pa ćemo napokon imati normalniji obrok.", tješio ju je kao da ga razumije. Za čudo, životinja se smirila i Mile je krenuo u kafić, sa lulom u zubima, glavom u oblacima i konačno opet, s lutnjom u ruci. Nije mogao sakriti uzbuđenje koje je žarilo njegovim venama. Po uputama Slavuja stigao je do stražnjeg ulaza. Čekao je nekoliko minuta dok iz kafića Cherry nisu izašla četiri čovjeka s lulama. Mile ih je kulturno pozdravio, iako ih nikada do sada nije upoznao. Zatim se iz te gomile otkrio pjevač Slavuj. Svih četvero pušaća okružili su Milu i ugasili lule. "Dakle Mile, čujem, petljaš se s mojom suprugom za šankom? Sve mi je rekla.", reče Slavuj grubim glasom punim bijesa i zadovoljstva, "Zar si se stvarno mislio izvući? Kako te nije sramota zavoditi ženu trudnu s trećim djetetom, i to još mojim?!" Mile nije mogao doći do riječi. " 'Ajde dečki!", zapovjedio je gad lijepog glasa. Bespomoćni dječak nije stigao ni trepnuti. Šake su se krenule sudarati s njegovim licem. Imao

je osjećaj kao da ih je pedeset iako ih je u stvarnosti bilo samo osam. Nasilnici su mu oteli lutnju iz ruku, a već sljedeće sekunde jedan od četvorice poslužio se njome da udari Milu. To krhko glazbalo podnosilo je udarce stotine puta lošije od njegova vlasnika. Kada su se dovoljno zabavili, nasilnici su pustili sirota crnokosa dječaka i napustili gostionicu kao da se ništa nije zbilo. Ugledavši svoju lutnju prelomljenu po pola, Mile je zaboravio na svu bol koju su mu zadali udarci. Tog dana, Mile je postao neopisivo žedan za osvetom. U trenu oka njegov svijet se potpuno okrenuo i samo je žudio za tom slatkom osvetom. Od toga dana prošlo je već pet mjeseci. Sada je bio već zimski mjesec. Mile se promijenio. Pustio je da mu izrastu šiške, ali najveća promjena nastala je u njegovom iznevjerenom slomljenom srcu. Nije imao vremena za samosažaljevanje, zadnjih mjeseci pokretao ga je čisti bijes. Ipak je smislio jedan strašan plan.

IX.

Sva djeca u Pratumu željno su svaki dan iščekivala snijeg. Nisu oni još znali da ovdje ne sniježi. Svako jutro uzbuđeno bi trčali do prozora nadajući mu se no uvijek su se razočarala. Bilo je to tako sa svačijom djecom, čak i Slavujevom. Slavuj je imao gotovo savršen život. Posjedovao je lijepu kuću s velikim imanjem. Imao je čak i staju i kokošinjac. Kada je to saznao Mile sinula mu je zlobna, ali nevjerojatno kreativna ideja. Bio je uvjeren da se njegovo djelo neće zaboraviti stoljećima. Za plan nije trebao nikakve materijale, samo je trebao svoju staru mačku koja je bila iscrpljenija nego ikad i vidjelo se da joj se bliži kraj. Sada su u pitanju bili dani. Mile joj je dugovao jedan posljednji obrok, a svatko želi da mu je posljednji obrok veličanstven, zar ne? Čekao je da brežuljci zaklone sunce i nastupi zimski mrak, a zatim je krenuo u akciju.

Mile i mačka laganim koracima došuljali su se do kuće onog bezdušnog čovjeka Slavuja. Sakrili su se u mirisnom grmu. Mačka je sudjelovala kao da je znala što se događa. Rekla sam vam da je ona vrlo posebna mačka. Sve svijeće u kući ugasile su se. Crnokosi dječak i zelenooka mačka, naš tim osvetnika, uputio se upravo prema kokošinjcu. Mile je sve ostalo prepustio staroj prijateljici. U kokošinjcu nastala je zbrka, kaos i nemir. Nekoliko trenutaka čulo se bespomoćno kokodakanje, a onda je preostala samo tišina. Tada je Mile znao da je mačka dobila svoj obećani svečani obrok.

X.

Sljedećeg zimskog jutra sve je bilo kao i bilo koji drugi dan. Obitelji su se budile u zoru, zajedno sa suncem. Žene su spremale doručak, a muževi budili djecu. U kući našeg dobro poznatog podmuklog Slavuja tok događaja bio je malo drugačiji no inače. Veseli krikovi djece probudili su pjevača i njegovu trudnu suprugu. Potom se čulo zatvaranje ulaznih vrata. "Ajme! Pa to je snijeg!!! Pravi snijeg! Zar je ovo moguće?!", veselo i glasno uzvikivala su njihova djeca. Pjevač nije bio ni približno oduševljen prizorom koji ga je dočekaao pred kućnim pragom. U Pratumu ne sniježi, sjećate se? Po travi ležao je gusti, bijeli pokrivač s užareno crvenim mrljama i kapljicama. Bilo je to krvavo perje...

Epilog

Toga jutra, Milu mačka nije probudila kao što je to uobičajeno činila. Bio je doista zabrinut. Tražio ju je posvuda, ali nigdje je nije mogao pronaći. Nakon nekoliko sati traganja, odustao je. Prekriven tugom i obliven hladnim znojem iz očaja uputio se k svojoj vrbi. Ispod vrbe ugledao je sitne bijele strukture koje su izgledale baš poput grančica. Kada ih je malo bolje pogledao shvatio je da su to pileće kosti. Činile su trag koji je vodio do guste zelene trave. Pratio je trag. U niskoj, ali zapuštenoj travi zatekao je neku crno-bijelu prikazu. Oprezno se približio. Kada je došao najbliže što je mogao, zateklo ga je beživotno tijelo njegove zelenooke prijateljice sa malenom kosti u zubima i briznuo u plač. Iako je njegov plan uspio, Mile nije mogao biti tužniji da je to htio.

Četiri mjeseca kasnije

Crnokosi momak ovog proljeća odlučio je poslušati sudbinu i zaposlio se kod čovjeka iz gostionice, onog koji prodaje nadgrobne spomenike. Izvorno, odlučio je to samo zato što mu je lutnja još uvijek slomljena na pola, ali s vremenom ipak je zavolio taj posao. Nakon napornog dana uputio se prema vrbi. Ondje je sada stajao jedan malen, ali prekrasan spomenik. Bio je to najljepši spomenik za najbolju mačku na svijetu. Mile je ondje često čekao zalazak sunca. Pomno je na kamen položio ružu koju je sam uzgajao pred pragom svoje skromne kućice. Po posljednji put vrhovima prsti prešao je preko natpisa: "Lana". "Ovdje se naši putevi razdvajaju.", tiho je rekao i krenuo kući bez da se osvrnuo. Sutra se seli iz Pratuma. Odlučio je da je spreman zajedno sa zakapanjem stare mačke Lane zakopati i svoju prošlost. Kada je stigao kući bacio je pogled na komadiće lutnje. Spremio ju je pod krevet i odmah zaspao, trebalo mu je sna. Ipak je sutra jedan važan dan...